

Önce Masumiyet Öldü

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Ekim 2018

Sahiplenmek kadar olası
Terk edilmişliğin küf kokusu:
Bariz ihanet varlığa dokunan ellerin
Eleminden mahrum yetilerin
Düş kırıklığı değil mi ki tek maruzat...

Zarfların boşluğunda
Boşa düşen bir vatandaş kadar kayıtsız
Yılların izleği.
Faturası kesilen düşler
Gerçeğe kenetli düşüşlerin yenilgiye itirafı:
Delik göğün sunumunda
Kucağımıza düşen rahmetin
Adlandırdığı
İnsanlığın yalın doğası.

Ne kirliydik önceden
Ne de kinli.
Sonra taşıdı deniz
Öldük teker teker
Yaşayan bedenlerimizin tekerine takılı
Bin bir maruzatı eledik ve sunduk:
Yaftalandık akabinde,
Derinlerde bir temaşa ki sorma gitsin:
Hani sanırsın ki
Dünyayı kurtaracağız zehirli dillerimizle
Dilediğimiz değil dilendiğimiz
Oysaki vakur ve onurlu olmalı insanlık dediğin
Sonrası ne meçhul ne bariz:
Altı üstü canlıyız işin doğası.

Kerem'den çıktık yola bir kez
Varamadığımız kadar
Kaybolduğumuz dehlizde
Tutanak tuttu zabıt memuru:

Kesildi hesabımız:
Her birimiz yanlı birer enkaz.
Bir bir sunarken içimizdeki heyecanı
Top tüfek dile geldi
Sonrası malum:
Önce masumiyet öldü
Ve sonlanmadan sadece sustuk:
İçimizdeki öfke idi baki
Bir de dedik mi Allah kerim.

Ne soytarıydık ne de yalancı önceden
Sonramızla ihya olacaktık madem
Niye seçtik mazlumu bir hedef tahtası?
Sormadan yanıtladık aslında
Kâfir notaların tozunu dumana katardık da...
Geç hatırladık oysa:
Unutulduğumuz kadar uyutulduğumuzdu
En aşikâr.
Bir rüya gördük ve uyandık
Sonra öldük ve köreldik için için.

Nazımız niyazımız hep en Sevgiliye
Aşkla yoğurduğumuz kadar aynı kalsaydık keşke
Gün de bitti gece de
Bir biz bitirmedik vahşeti
Ördüğümüz her düşte yenilgi
Maruz kaldığımızda hep yanılğı
Sevdiğimiz kadar sağ kalsaydık keşke...
Ah, keşke!